

Szerző: *György István*
 Cím: *Kerestünk egy magyar arisztokratát
 de seholszem találtunk*
 Forrás: *szabad nép*

Hely
 Idő "1948"
 Személy
 Helyszám

(Hely) (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Vége a régi szép időknek...

Kerestünk egy magyar arisztokratát, aki bekerülhetne a gótai almanachba — de seholszem találtunk

A gótai almanach főszerkesztője Budapestre érkezett.

— 6758 oldalon jelenik meg új almanachunk, amely az arisztokrata családok fel és lemenő, valamint oldalági viszonylataiban tökéleteset akar adni. Ezért jöttem — mondta.

Mint hogy a főszerkesztő személyesen akarta végigtapasztalni arisztokrata köreinket, ellndultunk a verőfényes déli napsütéses korzón.

De Genere elefántcsontjai

— Talán először a Paradisoba menjünk — mondtam. — Ez az egyik törzshely, mert hogy a tulajdonosok a Benz Albin báró és a Bolza grófnő.

A főszerkesztő kicsit fanyalagva, de benyitott a Paradisoba, vé-

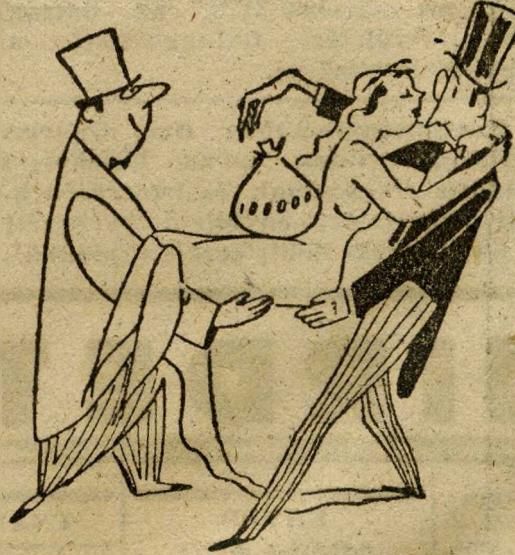

hogy pezsgős üvegekkel, nem is ürességekkel. Míg Bécsbe jutottak a csempészautón, durrogott a pezsgős paiaack — így vitték ki az inflációban a zsirt. Most töltötte ki büntetését, ezért van az áldomás. Cziráky grófék is itt vannak, itt Bárczy Kató a kereső fél, a gróf alighogy kiszabadult a csempészügy után, egy 350 000 forintos sikkasztási ügybe keveredett.

Tojás a címerben

Az áldomásához Lulu zongorázik, akinek a nyilas időkben „V” foszforoszakált a gomblyukában és most jött vissza Tatáról, ahol egy hétig szolgáltatta a hangulatot a fiatal Esterházy grófnak. Közben a főszerkesztő gyűjti az „adalókokat”. Főként a Hohenlohe hercegi család érdekl. „Tojásnagykereskedő lett a herceg” — mondja az informátor és a főszerkesztő már jegyzi: „A címerbe pótlólag be kell venni a tojásoskosarat” — és sóhajlva hozzáfűzi: „A munka nem szűgyen, de hát mégis micsoda szép idők voltak, amikor 6000 holdon a herceg Sárosvy grófékkel vadászott és meg-

korbácsolták a haszókat, amikor nem volt nagy a szákmány...” Azután megtudja, hogy a tojásos herceg,

dupla áron árulta a tojást, csakis espressóknak, 6 évet kapott, még a fogházban is szidta a demokráciát.

Szép inflációs idők...

Az infláció... Igen, akkor lehetett keresni: a Baratta bárók, meg

a Lónyay grófék például 6000 vagón gabonát adtak el dollárért, Zay Miklós gróf és Zelinszky Kázmér gróf gyönyörűen kivárták a tejporhiányt és akkor ebben dolgoztak — dollárért, a Desseoffy grófnőnek meg Napoleon volt a szerelme, gróf Khuen-Héderváry pedig 1 millió forintot csalt ki kümberektől cukorra.

És vajjon mi lett Széchenyi grófal? — a főszerkesztő egy könnycseppet morzsol el szeme sarkában — három vármegye úri társasága volt hivatalos a nyolcnapos „daj, daj”-okra, arról is híres volt, hogy a zsallérnép az istállóknban együtt lakott az állatokkal s kitudja — már — hányezer holdon.

A névházasság még cikk

— Node a Zichyék és az Apponyiak — mondja kétségbeesve a főszerkesztő. Rájuk három oldalt számitottam.

— Hát ők megvannak. A névházasság még mindig cikk — főként nyugati relációban. Például Zichy Miklós gróf szép pénzt kapott Kálnay filmestől, hogy elvegye volt hölgyismerősét. Még a szabadsághegyi nászútjukat is fizette, igaz, hogy előbb a gróf és Kálnay együtt panamáztak; olcsó cowboy-filmeket vettek, ezeket hatszoros áron eladták, de a hiba ott volt, hogy egyszerre többnek is. Gróf Apponyi Antal kerekén 1000 forintot kapott az amerikai követség Spanyolországba helyezett tisztviselőjéől, hogy „jegyezze el” Horváth Anna Máriaát, akivel a tisztviselő együtt utazott azután Madridba. Spanyolországban mégis csak jobb, ha valaki grófnővel érkezik.

A főszerkesztő becsukja noteszét — üresen.

György István

szaladt tekintete az asztalsorokon és újabb rosszáló fejcsóválás következett. Megállapította ugyanis, hogy Bethlen András és István grófok előtt csak szimpla konyak szinesedik és hogy már fuccs az egésznapos gozozásnak, lovaglásnak — András gróf a maradék ingóságokat adogatja el. Hogy ezt mibe fektetik? Délben a Dongóba, este a Colonial bárba.

A kimúlt Nemzeti Casino főszerkesztőségében van a Nemzeti Kliskázó. Csak a bárpultról illásodik egy hangulatlámpa, még a falakon is keleti imaszönyvegek, a legfelsőbb szobában pedig nyíllángú kandaló áraszt rózsaszínű fényt — csak úgy, mint valami vadászkastélyban. Monoklik csillannak, Kállai Tamás inletekről és Napoleonokról duruzsol. A főszerkesztő széles mosollyal üdvözl a Szemere (De Genera Huba) öccsét, a Pistát.

— Tudja, milyen nagy híresség volt a bátyja? — így a főszerkesztő — Másfélmillió aranykoronát nyert egy lengyel gróftól egyetlen éjszaka, vastag betűvel is szedük az almanachba... meg a zsallérékkel is tudott bánni, aki nem süvegelte meg elég mélyen, azt megboloztatta.

A De Genere Pista asztalán családi ezüstálak és elefántcsont miniatűrök — most bocsátja áruba. Ő sem kerülhet be az almanachba.

Előívók

A Bristol ötórál teáján. Faburkókatú kék szalon, dísz, a főszerkesztő ezt mondja: „Micsoda charme”. A bárpult mögött a mixernő Gint kever és Triple Secet a citromléhez és már kész a White Lady. A mixernő aranytopánjából valaha pezsgőt ittak a bálozó ifjak és hajnalig tartó pezsgözésekből még megmaradt a rutin: most a vendégekkel iszik, kocint a mixernő: Telekí Kata grófnő... Iszik, kocint, mosolyog és százalékot kap a vendégek által elfogyasztott ital után. Neki tetszik a dolog, a főszerkesztőnek kevésbé — ez sem anyag az almanachba. Ugyanez a helyzet az Astoriában, ahol Széchenyi Mimi és Alexy grófnők az előívók... Mégis úri környezet és zsebpénzre elég...

A Cafe de Paris előtt megyünk el: itt fogta el a GR a ruhatári kabátok alatt Fiath Pál gróft, aki a Podmaniczki-Festetics-Cziráky-féle csempészbanda tagja volt...

— Borzasztó, — mondja a főszerkesztő — miről fogok írni?

A Colonial bárban éppen áldomást iszik Festetics Ernőgróf, aki zsirt csempészett ki az országból. És mivel álcázhatta vajjon a zsirt? Perzse,